

Okres Adwentu i Bożego Narodzenia

Uświadomienie sobie na nowo powołania, którym Bóg obdarza każdego człowieka, co było celem ubiegłorocznego *Programu duszpasterskiego*, prowadzi w konsekwencji do wejścia na drogę Jezusa i podjęcia wezwania, aby stawać się Jego uczniem. Stąd owo towarzyszące nam w nowym roku duszpasterskim wezwanie: ***Bądźmy uczniami Chrystusa***.

Uczeń Chrystusa to chrześcijanin, który w swoim życiu kieruje się przykazaniem miłości Boga i bliźniego, oddaje cześć Bogu w Duchu i prawdzie oraz całym życiem daje świadectwo braterskiej i siostrzanej miłości. Ta cecha wyróżnia go w świecie, a jej źródłem jest moc płynąca z tego, że Jezus żyje w swoich uczniach.

Liturgiczna myśl okresu Adwentu skierowana jest najpierw na powtórne przyście Mesjasza i Jego eschatologicznego królestwa, co przypominają teksty mszalne i czytania pierwszej części Adwentu (do 16 grudnia). Druga część Adwentu (od 17 do 24 grudnia) stanowi bezpośrednie przygotowanie do uroczystości Narodzenia Pańskiego. Główną postacią tej części Adwentu jest Jan Chrzciciel, przygotowujący dla Pana „drogę na pustyni” poprzez wzywanie do wewnętrznej przemiany, pokuty i odrodzenia.

W napięciu pomiędzy historycznym adwentem Zbawiciela i Jego adwentem eschatologicznym, aktualizuje się osobiste spotkanie człowieka z Chrystusem, zwłaszcza w znakach sakramentalnych, szczególnie w Eucharystii, która umacnia ucznia na jego drodze naśladowania Mistrza. Tę właśnie aktualność adwentu Pana w życiu każdego człowieka, w życiu każdej rodziny, należy uczynić myślą przewodnią wszelkich inicjatyw duszpasterskich.

Okres Bożego Narodzenia z kolei wspomina nie tylko historyczne przyście Zbawiciela, czyli tajemnicę wcielenia, ale jest przede wszystkim uobecnieniem tajemnicy Objawienia, którą stopniowo przybliżają nam trzy następujące po sobie święta: Uroczystość Narodzenia Pańskiego, Uroczystość Objawienia Pańskiego oraz Niedziela Chrztu Pańskiego. Każde z nich wspomina kolejny, coraz szerszy krąg osób doświadczających Objawienia.

Liturgia tego okresu, za pośrednictwem czytań dni powszednich, wskazuje na wspomniane poszerzanie kręgów objawiania się Syna Bożego, wychodząc od wydarzeń z Ewangelii lat dziecięcych Chrystusa, Jego związku z rodziną nazaretańską, do wydarzeń, przez które Jezus objawia swoją mejsjańską godność i posłannictwo. Podobnie jak w Adwencie, tak w okresie Bożego Narodzenia ukazana zostaje nam Najświętsza Maryja Panna, która prowadzi na spotkanie z Jezusem. Także liturgia pozostałych dni nieustannie przypomina nam Jej osobę.

W okresie Adwentu i Bożego Narodzenia w szczególny sposób będziemy podkreślali, że pierwszą szkołą Chrystusowego uczniostwa jest rodzina, którą Sobór Watykański II nazwał Kościołem domowym. W dokumentach wspomnianego Soboru określenie to występuje dwukrotnie, choć w dość ostrożnej formie: *familia velut ecclesia domestica* (rodzina, jakby domowy Kościół). Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium* podkreśla: „W tym niejako domowym Kościele rodzice słowem i przykładem powinni być dla swoich dzieci pierwszymi zwiastunami wiary i pielęgnować właściwe każdemu z nich powołanie, ze szczególną zaś troskliwością powołanie duchowne” (KK 11). Papież Paweł VI, w przemówieniu do Equipes Notre Dame cytuje słowa założyciela tego ruchu, według których rodzina stanie się „uśmiechniętym i słodkim obliczem Kościoła”, jeśli całe swe życie przepromieni miłością (Paweł VI: *Rodzina szkołą świętości. Przemówienie do przedstawicieli Equipes Notre Dame*).

Prawdę tę ma przypominać motto tego okresu – ***Być uczniem Chrystusa w rodzinie***, uświadamiając równocześnie, że w działalności duszpasterskiej okresu Adwentu i Bożego Narodzenia chodzi nam szczególnie o rozwój człowieka.

ks. Adam Przybecki